

Понеділок, 24 серпня 2020 р. Сан-Антоніо, США

8

Почувши, що у двері постукали, Джейкоб здивувався — він пробув у кабінеті всього кілька хвилин. Він щойно закінчив звичний ранковий ритуал: спочатку повісив куртку на вішак біля дверей, а потім усівся й запустив комп'ютер. Поки той завантажувався, він узяв зі столу табличку з написом «Агентство національної безпеки, підрозділ S32 (спеціалізовані операції з проникнення в комп'ютерні мережі), спеціальний слідчий Джейкоб О'Коннор» і змахнув пилінки, що осіли на ній за вихідні. Джейкобу кортіло якнайшвидше розпочати роботу, адже завдання, яке йому довірили кілька місяців тому, було, мабуть, найважливішим у його житті.

Трохи дратуючись, що його так рано потурбували, він підняв очі, й погляд його вмить пом'якшав — до нього зайшов містер Лафтон. Хоч Джейкоб його недолюбливав і був про нього невисокої думки, Лафтон усе ж керував його відділом. Цей чоловік ухвалював усі важливі рішення, зокрема про майбутнє своїх працівників. З такими людьми краще бути доброзичливим.

— Приділіте мені кілька хвилин, Джейкобе? — запитав Лафтон, зачинивши двері.

Звучало як питання, але це була радше вказівка.

— Звичайно, сер, — кивнув Джейкоб. — Буду радий.

— Я хотів про ваше завдання запитати. У графік вкладетеся?

— Так, сер. Я саме зараз складаю досьє та переглядаю описи цільових осіб.

— Добре, добре.

Лафтон обійшов стіл і став позаду Джейкоба. Нахилившись, він з-за плеча поглянув на монітор, прочитав кілька рядків і знову випростався.

— Ви добре попрацювали за останні кілька місяців, Джейкобе. Чудова робота, правда.

У шефа була звичка повторювати основні слова в реченні, щоб надати їм особливого значення. Коли Джейкоб повернувся до нього, Лафтон стояв біля вікна і, склавши руки за спиною, дивився кудись удалину, де на горизонті окреслювався кутастий силует Сан-Антоніо, а «Вежа Америк» сліпучо іскрилася в ранковому промінні.

— Знаєте, — провадив Лафтон, — а я ж ризикував, коли довірив такому молодому і, якщо можна так сказати, недосвідченому працівнику цю делікатну справу. Мені довелося долати значний опір усередині нашої установи, і тому, якщо бодай щось піде не так, для мене це обернеться дуже серйозними наслідками.

Шеф відвернувся від вікна й кивнув.

— Дуже серйозними.

— Дякую, сер. Я ціную вашу довіру.

Лафтон махнув рукою.

— Коли наступного тижня повернетесь зі своєї невеликої відпустки, зазирніть до відділу кадрів. На той час якраз мають схвалити моє клопотання щодо підвищення вашої зарплатні.

— Ну, що ви, я ж іще...

— Ні, ні! — Лафтон підняв руку, щоб Джейкоб замовк. — Розумієте, я маю певну репутацію. Мене знають як людину, яка добре винагороджує за хорошу роботу. А от за погану роботу я серйозно караю. Мені здається, що ці протилежності мають бути невіддільними, інакше діла не буде. Згодні зі мною, Джейкобе?

9

— Ну, так, — на мить завагався той. — Гадаю, такий підхід виправданий, сер.

Лафтон задоволено кивнув.

— Я знав, що ми порозуміємося. І пам'ятайте: якщо ви з належною сумлінністю виконаєте доручене мною завдання, — а я не сумніваюся, що так і буде, — в АНБ для вас відкриються всі двері.

Шеф кинув на Джейкоба багатозначний погляд.

— Буквально всі.

Склавши руки за спиною, він знову повернувся до вікна і визирнув надвір. Джейкоб мовчки спостерігав за ним. По суті, він почув від Лафтона те, на що чекав останні кілька тижнів. Однак реагувати мусив стримано — у цих стінах завжди слід бути обережним.

— Добре, що ви прийшли, сер. Власне, я вже й сам збирався до вас зайти. Хотів почути про арешт цільових осіб.

Лафтон схилив голову. На якусь мить лоб його взявся зморшками, а на щоках проступили жовна. Потім шеф знову втупився у вікно.

— Вам нема про що турбуватися, Джейкобе. Цим займаються спеціально навчені люди. Процес налагоджений, результати скоро будуть.

— Не сумніваюся, сер. Мені просто цікаво, чи не виникнуть... ну, як би це сказати... дипломатичні ускладнення.

— А, ви про це! — схвально кивнув Лафтон. — Добре, що ви мислите поза вузькими рамками своєї роботи. Не переймайтеся, це жодним чином не вплине на ваш кар'єрний ріст в організації.

Лафтон нахилився вперед і почав зосереджено розглядати стоянку, так ніби стежив за кимось.

— Розумієте, — продовжив він, — із колумбійкою і хлопцем з Африки не буде жодних проблем. У цих країнах люди не так серйозно сприймають подібні речі. Ну, зникла собі людина —

то й зникла, для них це не має жодного значення. Що стосується німця, японця та австралійця, то тут буде трохи складніше. Ці держави — наші союзники, тому доведеться проявити трохи делікатності. З іншого боку, австралійські спецслужби тісно співпрацюють з нами у Five Eyes, і вони, безперечно, зацікавлені в тому, щоб так було й надалі. Німці залежать від нас, бо, самі знаєте, їхні спецслужби взагалі нікудишні. А японцям ми потрібні, щоб протистояти Китаю та Північній Кореї. Тожусе має пройти без зайвого клопоту. Сподіваюся, я задовольнив вашу цікавість, Джейкобе.

— Так, цілком, сер.

— Особисто мене набагато більше турбує інший момент, — Лафтон повернувся і цього разу схрестив руки на грудях, замість того, щоб скласти за спиною. — Я про отого Цинцинната, що бозна-звідки вигулькнув у цій справі. У мене якесь погане передчуття щодо нього, чесно скажу. Гадаю, він може становити для нас серйозну загрозу. Як думаєте, Джейкобе, скільки часу вам знадобиться, щоб ідентифікувати його?

Джейкоб показав на свій комп'ютер.

— Я вже в нього на хвості. Він майже напевне із Сан-Франциско, як і Ділан Сент-Патрік, і, ймовірно, досі живе там. Ми скоро дістанемо його, сер. Це лише питання часу.

— Час — це те, чого нам завжди не вистачає, Джейкобе, — зауважив Лафтон. — Ви повинні бачити в цьому Цинциннаті свого суперника. Свого ворога, розумієте? Якщо вже вхопилися, то не відпускайте його. І доповідайте мені про кожен крок у цій справі.

Шеф засунув руки в кишені, відійшов від вікна й почав походити кабінетом. Джейкоб спостерігав за ним краєм ока, і на мить йому здалося, що Лафтон якийсь надміру схвильований, майже злий, буцім його щось образило.

— Ще коли ви вперше повідомили мені про появу цієї людини, я вже зрозумів, що будуть проблеми.

Лафтон на мить зупинився, потім продовжив міряти кабінет кроками.

— І ще оця його нестерпна зарозумілість у псевдонімі! Ви знаєте, ким був справжній Цинциннат?

— Звичайно, сер. Я вже почитав про нього.

— Він був зразком республіканської чесноти, захисником свого народу, — Лафтон тицьнув на комп'ютер Джейкоба. — А оце — повна його протилежність. Він підриває безпеку нашої країни. І я хочу, щоб ви дістали його, Джейкобе. І доставили мені.

Лафтон зупинився, щоб перевести дух. Відвернувшись від шефа, Джейкоб поглянув на табличку на своєму столі. «Так і зроблю, — подумав він. — Я доставлю йому цього Цинцинната, хай не сумнівається». Лафтон зняв окуляри й заходився їх протирати. Коли він знову їх вдягнув, то вже ніби заспокоївся.

— Наступні кілька днів ми займатимемося не тільки Цинциннатом, а й іншими теж. Коли їх спіймають і привезуть сюди, ми їх допитаємо. Треба до найдрібніших деталей проаналізувати їхні методи й витягти з них усе про їхніх покровителів.

— Я досі не впевнений, що ці покровителі взагалі існують, сер. Лафтон відмахнувся.

— Знаю, Джейкобе, ви вже про це доповідали. Але повірте моему досвіду: покровителі у них є. Вони завжди десь поруч.

Джейкоб чемно кивнув. «Досвід, — подумав він, — це остання зброя старих, до якої вони вдаються, перш ніж остаточно згинуть».

— Сер, ви дозволите мені відвідувати допити?

— Так, звісно. — Губи Лафтона скривилися у тонкій посмішці. — Знаєте, у нас є такі спеціалісти, о-о-о! Видатні, я б сказав. Залюбки залучу вас до цього процесу. Повірте, ви багато чому навчитесь. І переконаєтеся, що я правий. Бути не може, щоб ці шмаркачі нарobili такого з власної волі. За ними стоїть ворог зі значними

ресурсами. У всякому разі, наші дізнавачі все витягнуть. Від них нічого приховати не вдасться.

— Тоді я буду тільки радий визнати, що помилявся, сер.

Лафтон засміявся.

— Знаєте, Джейкобе, за таку гнучкість я вас і ціную.

— А ви вже маєте якісь здогади, що це може бути за ворог?

— У мене завжди є припущення, — відповів шеф. — Мені за них і платять. Особливо за ті, що зрештою справджуються.

Власне формулювання йому вочевидь дуже сподобалося, бо він на мить замовк, щоб Джейкоб його оцінив.

— Я відразу виключаю росіян, — далі продовжив він. — Робота надто філігранна, це не їхній почерк. Скажу по секрету: я не здивуюся, якщо ця історія заведе нас у Китай.

— Ви маєте на увазі підрозділ 61 398?

— І його зокрема, так. Але найкраще було б, якби за результатами нашої роботи ми викрили досі невідомого нам супротивника.

Лафтон поглянув на Джейкоба, і його обличчя набуло драматичного виразу.

— Давайте не будемо обманювати себе, Джейкобе: наша країна оточена ворогами, які тільки й чекають, щоб знищити нас. А ми — ТАО — стоїмо на вістрі оборони. Я вам дещо скажу, тільки не сприйміть за лестощі, бо це суворая реальність: ви самі та ваша робота вартують більше, ніж винищувач за мільярд доларів. Отаке в нас сьогодні!

— Гадаю, мені ще доведеться звикнути до цієї думки, сер.

— То звикайте. І бажано якнайшвидше, — Лафтон посміхнувся, потім махнув рукою. — Гадство, ми трохи відійшли від теми. Але тут усе пов'язане, одне за одне чіпляється.

Він вдруге підійшов до столу Джейкоба, нахилився і поглянув на монітор. Там був відкритий перший файл досьє на Ділана Сент-Патріка. Лафтон зітхнув і випростався.

— Мені досі прикро, що хлопчина загинув. Не думайте, що я байдужий до такого, Джейкобе. У мене понад тридцять років професійного стажу, але я все одно не можу спокійно таке сприймати. Утім, що сталося, те сталося, вже нічого не зміниш. У служінні нашій країні та в боротьбі за свободу ми повинні жертвувати більше, ніж звичайні люди. Повинні витримувати таке, чого не доведеться спізнати іншим. Але ми еліта, тож мусимо гідно зносити жертви й біль.

Шеф замовк і задумливо поглянув на Джейкоба.

— Ви з цим хлопцем особисто зустрічалися, так?

— Так, сер. Всього один раз. У Сан-Франциско, в кав'ярні. Все задокументовано, ви ж знаєте.

— Коли ви мені доповідали про зустріч, мені здалося, що юнак вразив вас.

— Не буду заперечувати. Розумієте, він був непоганою людиною і...

— Стривайте!

Лафтон поклав йому руку на плече, але тут же прибрав її.

— Вибачте, що перебив, але мушу відразу сказати: це не має значення. Для нас неважливо, хороша людина чи погана, суть нашої роботи не в тому. Важлива тільки наша спільна справа. І роблячи цю справу, ми боремося на боці добра. Вас же не треба в цьому переконувати?

— Звісно ні, сер. Інакше мене б тут не було.

— Можливо, цей хлопець мав благородні наміри. Хоча, чому відразу благородні... Може, йому просто якась романтична дурня в голову вдарила. Знаєте, всі ці самопроголошені захисники прав людини та борці за свободу в інтернеті, зрештою, просто наївні дурні, які грають на руку нашим ворогам і ставлять під загрозу саме існування вільного світу. Це гірка правда, яку хоч-не-хоч доводиться визнавати. Гірка правда!

Лафтон знову заходився протирати окуляри. Джейкоб знав цю звичку шефа: той завжди так робив, коли його переповнювали емоції. Мабуть, підсвідомо хотів бачити кращу перспективу крізь чисті скельця.

— Але менше з тим, — Лафтон знову надяг окуляри. — Давайте поговоримо про щось веселіше. Ви, до речі, посвіжіли, маєте добрий вигляд. Гарні вихідні були, ге?

— Так, сер. Гріх скаржитися.

— Дівчина вже до вас перебралася? Нагадайте-но, як її звати?

— Беверлі Флетчер. Але я називаю її Бев. Так, переїхала до мене кілька днів тому.

Лафтон задоволено кивнув.

— Вже освоїлася в Сан-Антоніо?

— Та де там! Ви ж знаєте, я живу в Чайна-Гроув. Там гарно, але Бев іще не може звикнути, їй усе в новинку. Вона перший раз так далеко від дому, почувається трохи незвично.

— То звідки, кажете, вона родом?

— А я, мабуть, ще не сказав. Вона з Колорадо, сер.

— Он як! З гір спустилася?

— Не зовсім, вона там геть невисоко жила, — засміявся Джейкоб.

— А це вже не так важливо. Коли я був у вашому віці, у мене також була дівчина з Колорадо. Знаєте, що кажуть про дівчат із гір?

— Навряд чи, сер.

— Про них кажуть, що вони часом бувають дикими. Та коли доходить до справи, вони надійні та віддані. Думаю, ви зробили правильний вибір, — посерйознішав Лафтон. — Але пам'ятайте одне: ваша дівчина — ну, Беверлі — може знати, в якій організації ви працюєте, бо в тривалих стосунках це не вдасться приховати. Але вона не має знати про суть вашої роботи. Ви мусите пояснити це, і їй доведеться змиритися.